

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΙΔΡΥΜΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 2 (Β' ΟΡΟΦΟΣ, Β)

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΦΙΛΟΙ

Είχαμε προσκληθῆ να περάσουμε τὸ ἀπόγευμα σ' ἕνα παλιὸ ξενοκτικὸ περιβόλι, μετὴν ὑπόσχεση τοῦ ἰδιοκτῆτου ὅτι ἐκτὸς τῆς δροσιάς θὰ μᾶς περιμένῃ καὶ ἡ παιὸ εὐχάριστη ἐκπλήξις.

— Σάν τί;
— Δὲ λέγεται. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ κρατήσω μουσικῶ. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ τώρα, εἶνε ὅτι τὴν παρέα ποὺ θὰ συναντήσετε ἀδύνατο νὰ τὴ φαντασθῆτε.

— Φίλοι;
— Φίλιτατοι. Ἀπὸ τὴν παιδικὴ σας μάλιστα ἡλικία. Ἔχετε ζήσει μαζί. Ἔχετε περάσει μαζί δλοκλήρα καλοκαίρια. Εἶμαι βέβαιος πὸς θὰ τοὺς ἀναγνωρίσετε. Καὶ πὸς θὰ εὐχαριστηθῆτε πολὺ.

Ὅταν ὁ φίλος ἰδιοκτῆτης ἐτελείωσε μετὸν ὑποφαινόμενον, ἐστράφη στὰ δύο ἄλλα μέλη τῆς συντροφιάς, προσκαλεσμένα ἐπίσης, γιὰ νὰ τοὺς ὑποσχεθῆ ἀκριβῶς τὴν ἴδια εὐχάριστη ἐκπλήξις. Ἀκριβῶς μετὰ τὴν ἴδια λόγια: Ἐπρόκειτο νὰ συναντήσουν κί ἐκεῖνοι πρόσωπα ἀγαπητὰ καὶ γνωστὰ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

— Γιὰ σταθῆτε, σᾶς παρακαλῶ, διέκοψεν ὁ ζῳικός τῆς παρέας. Ἐδῶ πέρα μᾶς ὑπεσχέθητε μιά εὐχάριστη ἐκπλήξις καὶ μᾶς δίδετε τὸν... τετραγωνισμό τοῦ κύκλου. Πὸς εἶνε δυνατόν νὰ συναντήσωμε τρεῖς ἄνθρωποι τοὺς ἴδιους παιδικούς φίλους, ἀφοῦ δὲν ἔχομε τὴν ἴδια παιδικὴ ζωὴ; Καταγόμεθα ἀπὸ τρία διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἐκτὸς παιὰ ἂν ἔτυχε νὰ βρῆτε γιὰ τὸν καθένα ἰδιαιτέρους συμπατριώτες του.

— Ὅχι. Οἱ φίλοι ποὺ θὰ σᾶς παρουσιάσω εἶνε κοινοί, καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς. Θὰ ἦτο τὸ ἴδιο, καὶ γιὰ τῆς ἑσέρας, καὶ γιὰ πέντε, καὶ γιὰ ἔξη, καὶ γιὰ παιὸ πολλούς, ἀνεξαρτήτως τοῦ τόπου ποὺ κατονομαίνονται. Αὐτὸ δὲν παίζει κανένα ρόλο. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἐπροσκάλεσα ἕνα Γάλλο ἀπὸ τὸ Μινί. Ἐμπαινε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ περιβόλι μου. Δὲν φανταζέσθε τὴ συγκίνησή του. Εὐρῆκε τὴν ἴδια συντροφιά, ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοτέρους παιδικούς φίλους. Τί γοητευτικὴς ἀναμνήσεις, ἀπὸ παλιὰ μαθητικὰ καλοκαίρια ποὺ ἐπέρασαν μαζί...

Ἀγαπητὰ θανάσια δέντρα, πρόγονοι, φίλοι καλοὶ καὶ πιστοὶ δλων τῶν ἀνθρώπων, παιδικὸι σύντροφοι δλων τῶν γενεῶν, σ' ὅποιο σημεῖο τοῦ κόσμου κί ἂν ζήτε, σ' ὅποιο περιβόλι κί ἂν ὑψώνετε τὸ ἀνάστημα σας πρὸς τοὺς οὐρανούς, σ' ὅποιο δάσος κί ἂν ἀπλώνετε τοὺς ἥμερους κλάδους σας κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο — ὁ συνομιλητῆς μας εἶχε ἀπάλυτο δάιο. Γιὰ σᾶς πρόκειται. Ἡ ἐκπλήξις ποὺ μᾶς ὑπεσχέθη εἶσατε σεις.

Ἀπλάθῃ τὸ θαῦμα τῆς οικειότητος, τῆς παιὸ τρυφερότης καὶ παιδικῆς — αἰώνιο μουσικῶ τῆς παρουσίας τοῦ δέντρου. Ἡ παλαιότερη

ΟΙ ΛΟΦΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ὁ Νίτσε γράφει κάπου: «Στὸν 17ον αἰῶνα, τίποτα δὲ θεωροῦσαν παιὸ τρομερὸ ἀπὸ ἕνα βουνό. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε κουρασθῆ ἀπὸ τὴν βαρβαρότητα, ὅπως ἐμεῖς σήμερα ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ μας. Οἱ δρόμοι μας εἶνε τόσο ἴσιοι, τὰ ἦθη τόσο ἡμερα, τὰ γεγονότα μικρὰ καὶ προκαθορισμένα, ὥστε ν' ἀγαποῦμε τὸ μεγάλο καὶ τὸ ἀπρόβλεπτο.

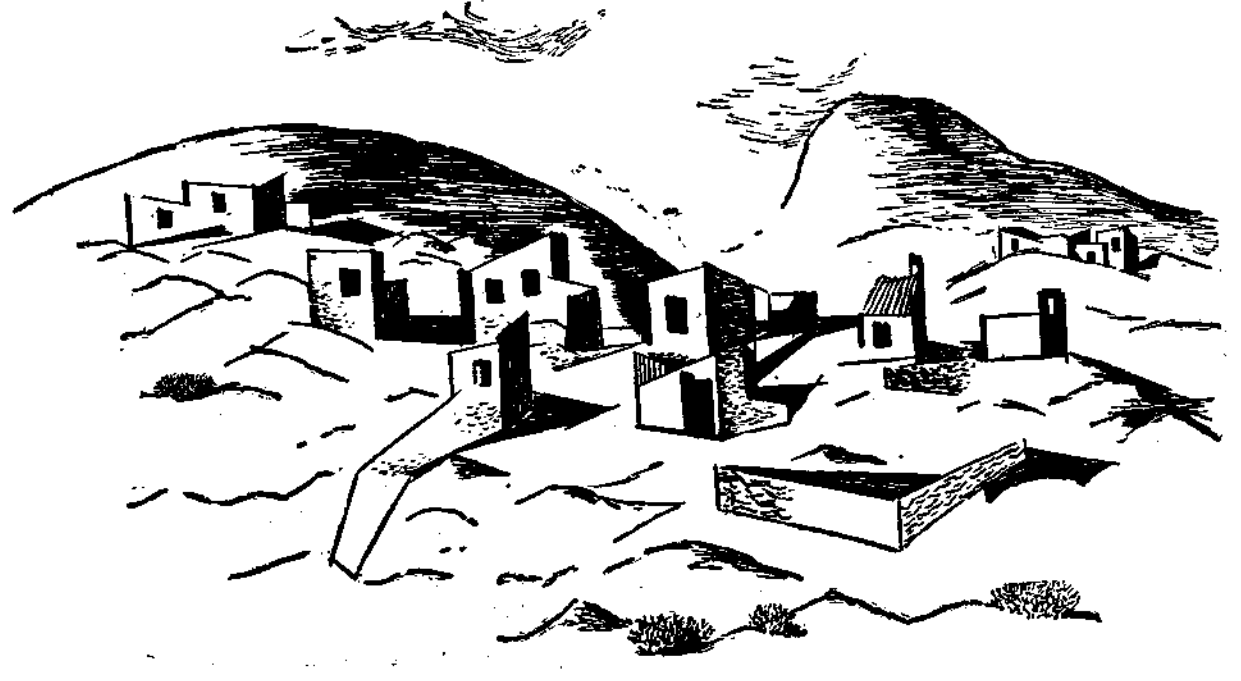
«Τὸ ἀγριο, ἡ δυνατὴ καὶ σκληρὴ κυριαρχία τῶν γυμνῶν βράχων, ἐχθρῶν τῆς ζωῆς, μᾶς ἐξουράζει ἀπὸ τὰ πεζοδρομῖά μας, ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας κί ἀπὸ τὰ καταστήματά μας. Ἡ περίπτωσή μας: Ἡ εὐμάρεια γεννᾷ τὴν εὐαισθησία.

ζοῦν ἀπ' αὐτὴ τὴν εὐζωία, ἀπὸ τὰ συναίσθησι τῆς «προσωπικῆς μας ἀσφάλειας», ἀπὸ τὴν ἔλλειψη τοῦ ἀγῶνα, ἀπὸ τὴν ἔλλειψη ρυθμοῦ καὶ κίνησις.

Γι' αὐτὸ γυρεύουμε τὸ ρωμαντικὸ.

Κί ὅμως θὰ μπορούσε νὰ πιστοποίηση κανεῖς κάποιον τροπὴ στὴν αἰσθητικὴ μας στάση ἀπέναντι στὴ φύση; Δὲ γυρεύουμε παιὸ τὴ στείρα ἡρεμία τῆς λίμνης, ποὺ τὴν χρυσίζουν οἱ τελευταῖες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ποὺ δῦει, δὲν ἐπιζητᾶμε παιὸ τὰ ἰταλικά τοπεῖα, ἐνὸς ρυθμοῦ συχνὰ πολὺ θεατρικοῦ, πολὺ μουσικοῦ. Καὶ γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὸν δροτὸν

ρίζει, δὲν εἶχα βρῆ αὐτὸ ποὺ μπορούσε ν' ἀνταποκριθῆ στὸ πλαστικὸ μου αἰσθημα... Κί οὔτε στὴν Ἑλβετία, ὅπου τὸ βάρος τῶν ἀψηλῶν βουνῶν τῆς ἀσκοῦσε μιά τρομακτικὴ πίεση ἀπάνω στὸ πνεῦμα μου, μᾶ οὔτε ἀκόμα στὴν Ἰταλία, ὅπου μ' ἐνοχλοῦσε ὁ μελοδραματισμὸς τοῦ τοπεῖου, μπόρεσα νὰ βρῶ αὐτὴ τὴν «ισορροπία» χάρω, τὴν ἰσορροπία ἀνάμεσα ὕψους καὶ πλάτους, κοντινοῦ καὶ μακρινοῦ, δρους καὶ κοιλάδας καὶ θάλασσας, αὐτὸ τέλος ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ καλέσουμε «ἀλήθεια» τοῦ ρυθμοῦ: τὴν ἀναλογία δηλ. μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ φύσης...

Οἱ παιὸ ἀσημαντες ἔγνωτες εἶνε ἀρκετὰς γιὰ νὰ μᾶς κάνουν νὰ ὑποφέρουμε. Τὸ σῶμα μας εἶνε καλλίτερα προσαρμοσμένο, μᾶ ἡ ψυχὴ μας παιὸ ἀρρωστη. Ἡ ἰσότητά, ἡ εὐζωία, ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψης—ἀλλὰ ταυτόχρονα οἱ φιλοδοξίες οἱ γεματὲς μίσος, ἡ μανία νὰ φτάσουμε, ἡ ἀνυπομονησία γιὰ τὸ παρὸν, ἡ ἀνάγκη τῆς χλιδῆς, ἡ πολιτικὴ ἀστάθεια, ὁ πόνος τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἐρευνας Χάνουμε τόσο δσο κερδίζουμε. Ἐνας ἀστὸς τοῦ 1850 συγκρινόμενος πρὸς ἕνα τοῦ 1750 εἶνε παιὸ λεύτερος, παιὸ γραμματισμένος, κάτοχος περισσώτερης εὐζωίας, ἀλλ' ὄχι παιὸ εὐθυμος...

παιὸ χαρακτηριστικὸ: τὸ «γραφικὸ» δὲ μᾶς τραβᾷ.

Αὐτὸ θάλεγα πὸς εἶνε σήμερα οἱ αἰσθητικὲς τάσεις:

Ἡ μῖα ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ φαινόμενο (ἀφαίρεση-σοῦρεαλισμός), ἡ ἄλλη ζητᾷ νὰ σταθῆ κοντὰ του, προσπαθώντας ὅμως νὰ τὸ ἐρμηνεύσῃ πλαστικὰ, ἐκφράζοντας τὸν ἐσώτερο συμβολισμό του.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν πὸς ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει περάσει ἀπὸ πολλὰς «καταστάσεις»-ψυχῆς—ἀπὸ τὸν ἀκαδηματισμὸ ὡς τὴν ἀφαίρεση—πὸς μπορεῖ νὰ δῆ καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴ φύση γύρω του, πὸς ἡ ψυχὴ του πάλαι πνευματικὰ μαζὺ τῆς...

Μέσα στὸ ἀπείρο τοῦ γερμανικοῦ τοπεῖου μετὴ τὴν ἀσάφεια τῶν περιγραμμάτων του, τὴν ἔλλειψη πλαστικότητος ποὺ τὸ χαρακτη-

καὶ ἀβρότερη σχέσις ποὺ ἐδημιούργησε μετὸ περιβάλλον του ὁ ἄνθρωπος. Ἡ πρώτη ὄραία ἐπίπλωσις ὅπου ἐσταμάτησαν τὰ μάτια του ὅταν ἔπεσαν ἐπάνω στὴ γῆ. Τὸ πρῶτο μάθημα τοῦ ὕψους ποὺ ἐδέχθη, τὸ πρῶτο μοντέλλο τῆς χάριτος ποὺ εἶδεν ἀγνάντια του. Ὁ λόγυρά του, ἀντίκρου του, κάτω ἀπ' αὐτὸ, ὅπως καὶ νὰ τὸ ζήσετε, ἀπὸ ὅποια μεριά καὶ ἂν τὸ ἀντικρῦσετε, δοκιμάζετε πάραυτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνακούφιση τῆς διαρκείας τῶν ὄντων, καὶ ἕνα αἰσθημα παιὸ βαθύ, κάτι παραπλήσιο μετὴν κληρονομικότητα καὶ μετὴ συγγένεια. Εἶνε τὸ κέντρον περὶ τὸ ὁποῖον ἐκινήθη χρόνια πολλὰ ἡ ζωὴ τῶν προγόνων, ἐκεῖνο ἐσημαίονε τὰ κτήματα, μ' ἐκεῖνο ἐδένοντο

κατὰ τὴ μακρὰ διαδοχὴ τους οἱ γενιές. Ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ ἀπὸ τὸ νερὸ, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ φυσικὴ του προϋπόθεσις, ἐβγήκεν ἡ μυθολογία. Ὅταν εἶμαστε ἀκόμα παιδιά, τὸ ἐπεσκέπτοντο οἱ Νεραῖδες τὰ μεσάνυχτα. Ἀπὸ τὰ κλαδιά του εἶδαμε τὸν οὐρανὸ νὰ σαλεύει. Ἐκεῖ ἀκούσαμε τὸ πρῶτο τραγούδι πουλιού. Κί ἔπειτα ἡ ἀνεκφραστὴ γοητεία τοῦ ἦσιου του, καθὼς τὴ ζήσαμε, μέσα στὸ ἀπὸν καλοκαίρι. Εἶνε ὁ πέπλος τῶν παιδικῶν καὶ ἀναμνήσεων, ποὺ τὸν χρωστᾶνε τὰ δισεγγονα στοὺς προπάππους, ὅπως λέγει ὁ ποιητῆς, αὐτοὺς ποὺ φύτρωσαν τὰ δέντρα, ἀνοίγοντας δλογυρὰ τους τὴν προοπτικὴ τοῦ μέλλοντος.

Γ. ΦΤΕΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

- ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝΓΡΑ
Τοῦ Τυχόνωφ
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ
Τοῦ Φ. Γιοφύλλη
- ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣΜΑ
Τῆς Εἰρ. Καλκάνη
- ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ
Τοῦ Α. Γ. Γεωργιάδου
- ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ 1935
Τοῦ Ἡλίας Βενέζη
- ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ
ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Τοῦ Π. Πρεβελάκη
- Ο ΒΥΡΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΘΗΝΑΣ
Τοῦ Κ. Καϊρεφύλα
- ΕΙΚΟΣΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΩΣΕΣ
ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
(νουβέλα)
Τοῦ Στέφαν Τσαβάτς
- ΜΘΗΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

πρόσωπα» τοῦ ἰσορροπημένου ἀπὸ τοπεῖου.

Ἡ σχέση μου μετὸς ἀττικῶν λόφους ἔχει τώρα παιὸ ἰσορροπῆσει... Σήμερα δὲν αἰσθάνομαι τόσο συχνὰ τὴν ἀνάγκη νὰ τοὺς ἀνεβῶ, ὅπως στὴν ἀρχὴ, ὅταν ἕνας παράξενος μαγνητισμὸς μετράβουσε πρὸς τὴ ὕψη των, ἐνῶσω τὸ μοναδικὸ τοῦτο τοπεῖο ἐμορφῶνετο μέσα μου...

Τώρα, παίρνω μαζί μου δσο πῶν τὴν ἀνάμνηση τῆς πνευματικότητός των, ὡσάν ἕνα μέτρο γιὰ νὰ μετρῶ τ' ἄλλα τοπεῖα...

Κί ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀρχισα νὰ νιώθω αὐτὸ ποὺ ἐκφράζω, αὐτὸ ποὺ εἶνε: ἕνα κλασσικισμὸ πέρ' ἀπὸ τὰ μουσεία, τὸν κλασσικισμὸ τὸν ἴδιο στὴν κοιλία μου, δὲν ἔπαθα νὰ συναισθάνομαι καὶ νὰ σπουδάσω μετὰ διπλῆ προσοχὴ τὴ γῆ τοῦτῃ γέννησε μιά πνευματικότητα ποὺ μᾶς κυριαρχεῖ ἀκόμα...

Ἄτενίζω τὸ βαθὺ καὶ ἀδιαπέραστο γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ... Ἀκούω τὸν ἄερα νὰ σφυρίζῃ τὴ μονότονη αἰολικὴ μελωδία του μέσα στὸ φάλλωμα τῶν πεύκων καὶ τῶν γέρικων ἐλιῶν, ἀπάνω ἀπ' ὅλα προσπαθῶ νὰ διαβάσω τὴ ρυθμικὴ γλώσσα τῶν βουνῶν καὶ τῶν κοιλάδων, ὡς τὴ μικρότερη λεπτομέρεια...

Ἔτσι βρῆκα πὸς, παρὰ τὴ μικρὴ φυσικὴ ἀπόστασις, ἡ πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα δίνει στὸ κάθε βουνὸ καὶ στὸν κάθε λόφο ἕνα προσωπικὸ χαρακτήρα, τὰ μεταμορφῶνε σὲ τόπους μὸς ἰδιαιτέρους τὸ καθένα «κουλοτύρας», σὲ μιά Σπάρτη ἢ σὲ μιά Ἀθήνα!

Ἔτσι μαθαίνω αὐτὸ ποὺ ἐμεῖς οἱ μοντέρνοι ἄνθρωποι λησμονᾶμε νὰ μάθουμε ἀπὸ τὴ φύση—κί ἀπὸ τὴν παράδοσις—αὐτὸ ποὺ καταστρέφει ὁ μηχανικὸς πολιτισμὸς: τὸ αἰσθημα τοῦ δεσμοῦ τοῦ ἀνθρώπου μετὸν τόπο του ὡς ἐνὸς ἀναγκαῖου δρου στὶς συλλήψεις μας τῆς ζωῆς καὶ τῆς τέχνης, ὡς τοῦ μοναδικοῦ καὶ παναρκαίου μέσου τῆς πνευματικῆς ἐξάρτησις...

Ἄλλὰ τὰ αἰσθηματά μας ἀπέναντι στὴ φύση ἔχουν τόσο ἐκφυλισθῆ μέσα στὶς μεγαλοουπὸλεῖς μας, ὥστε ἂν κάποτε ἀποτολήσομε ἕνα περίπατο στὴν ἐξοχὴ, ὁ θόρυβος τῆς μεγαλόπολης θὰ μᾶς συνοδεύσῃ ἐκεῖ, ποὺ ἄλλες φωνές—φωνὲς σιωπηλές—μᾶς μιλοῦν μιά γλώσσα ἀπὸ καιρὸ λησμονημένη...

Τὴ στιγμὴ ποὺ γράφω αὐτὲς τίς γραμμὲς ἕνας κρότος τρομα-

ΠΩΣ

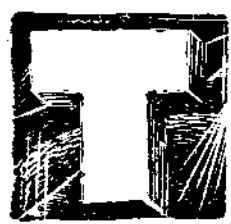
Εφημερίδα

16

Πρωθυπουργούς

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΦΩΤΟΥ ΓΙΩΦΥΛΗ

11.-Γεώργιος Καφαντάρης.

ΑΧΑ Ο Κ. Γ. Καφαντάρης... Ημερίδες και μερικώς άλλες...

Θάβανε λίγο μετά το 1890. Ο Κ. Καφαντάρης ήταν κι αυτός μέ-

Μ' έπνευμνες και μεγάλη φα- σαρία ημμοκαράτα των ντιστογε-

Από τότε συχνά έβλεπα τον Κ. Καφαντάρη, τον «άρχοντα»...

Γεώργιος Καφαντάρης.

Τό 1919 ο κ. Καφαντάρης γίν- θε υπουργός της Γεωργίας κ' έπει-

Ο κ. Γεώργιος Καφαντάρης γί- νηκε γνωστός κ' έβρασε στην πο-

Γεννήθηκε το 1873 στο χωριό Φοαγκιά της Εύρωτίας και σπού-

BIBΛΙΟΔΕΤΗΣΙΣ ΛΕΞΙΚΟΥ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Όπως έγραφομεν ες προηγουμένον...

*Είνας την ανήλικήν μητέρα...

Μό ο κ. Καφαντάρης μυχθάνο...

*Βάρκα θέλω ν' άρματώσω...

Πώς τώρα αυτός ο βενιζελος...

Μετά μιά τέτοια φοιτητική ζωή...

Αλλά μιά τέτοια φοιτητική ζωή...

Τελείωσε! Τόν άνευγνώρισον...

Κατάλαβα. Έτρεξα. Ο κ. Κα-

Μέ άνάγγελλον... Πρόνοημα...

Με άνάγγελλον... Πρόνοημα...

Με άνάγγελλον... Πρόνοημα...

Με άνάγγελλον... Πρόνοημα...

Με άνάγγελλον... Πρόνοημα...

Με άνάγγελλον... Πρόνοημα...

Με άνάγγελλον... Πρόνοημα...

Αυτή ήταν ή δράση του κ. Κα-

Αυτή ήταν ή δράση του κ. Κα-

Αυτή ήταν ή δράση του κ. Κα-

Αυτή ήταν ή δράση του κ. Κα-

Αυτή ήταν ή δράση του κ. Κα-

Αυτή ήταν ή δράση του κ. Κα-

Αυτή ήταν ή δράση του κ. Κα-

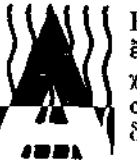
Αυτή ήταν ή δράση του κ. Κα-

Αυτή ήταν ή δράση του κ. Κα-

ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΛΚΑΝΗ

ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣΣΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΡΓΑ Ο Άριστιπος... Έσκυψε κι έσκυψε ένα...

Λοιπόν, είπε...

Η γυναίκα που καθόνταν στο...

Κι ο κουβάς έμενε στα πό-

Μα τότε συχνά έβλεπα τον κ.

Τό 1919 ο κ. Καφαντάρης γίν-

Από τότε συχνά έβλεπα τον κ.

Τό 1919 ο κ. Καφαντάρης γίν-

Από τότε συχνά έβλεπα τον κ.

Τό 1919 ο κ. Καφαντάρης γίν-

Από τότε συχνά έβλεπα τον κ.

Τό 1919 ο κ. Καφαντάρης γίν-

Από τότε συχνά έβλεπα τον κ.

Τό 1919 ο κ. Καφαντάρης γίν-

Από τότε συχνά έβλεπα τον κ.

Τό 1919 ο κ. Καφαντάρης γίν-

Από τότε συχνά έβλεπα τον κ.

Τό 1919 ο κ. Καφαντάρης γίν-

Από τότε συχνά έβλεπα τον κ.

Τό 1919 ο κ. Καφαντάρης γίν-

Από τότε συχνά έβλεπα τον κ.

Τό 1919 ο κ. Καφαντάρης γίν-

Από τότε συχνά έβλεπα τον κ.

Τό 1919 ο κ. Καφαντάρης γίν-

Από τότε συχνά έβλεπα τον κ.

Τό 1919 ο κ. Καφαντάρης γίν-

Από τότε συχνά έβλεπα τον κ.

Ιερεις κα' ανιστορούν τά λόγια...

— Η ψυχή σου, ειπε ειρωνικά...

— Αλλά λοιπόν, ε; Και τόν...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Η Ραχήλ έπιτηξε μιά μεγάλη...

— Ο Άριστιπος έκανε πως δέν...

— Αλλά λοιπόν, ε; Και τόν...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Η Ραχήλ έπιτηξε μιά μεγάλη...

— Ο Άριστιπος έκανε πως δέν...

— Αλλά λοιπόν, ε; Και τόν...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Σάν άποικιακόνθηκε ο πρμα-

— Λοιπόν, έ; άκουσε: Ο Ίη-

— Αλλά λοιπόν, ε; Και τόν...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

— Ο Έλληνας σήκωσε τούς ώμους...

— Η βαβεία γνώση της γυναίκας...

— Δέν καταλαβαίνεις, Άριστι-

ΔΕΛΤΙΟΝ 12ου ΤΕΥΧΟΥΣ... ΑΠΟΚΟΠΤΕΤΕ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΣΑΣ... ΔΕΛΤΙΟΝ 11 ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΝΑΝΤΙ 5 ΛΑΧΕΙΑ... ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΠΟΥΔΩΝ Α ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΠΟΥΔΩΝ Β ΑΡΓΥΡΟΥΣ ΛΑΧΝΟΣ ΧΡΥΣΟΥΣ ΛΑΧΝΟΣ ΛΑΧΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗΣ...

Στήλη των Γυναικών

ΤΟ ΘΡΑΙΟΤΕΡΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΜΟΙΟΣ είναι ο πιο καλός παιδαγωγός; Πρώτ' όλης η μητέρα και νοικοκυρά. Αλλά είναι το κέντρο του οικτικού περιβάλλοντος όπου μεγαλώνει το παιδί. Αυτά είναι τα περιεχόμενα στην οπιογενειακή ζωή, αυτή είναι το υπόδειγμα που πάντα μπροστά του το παιδί, και είναι η προέλευση της ψυχής που πρέπει να είναι ο πρότυπος της κάθε αγωγής.

Η μητέρα και το νοικοκυριό της, αυτά είναι τα πιο άμεσα

ΜΕ ΤΟ ΜΑΓΙΟ ΣΤΗΝ ΠΛΑΣ

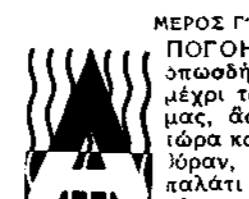
Ηρώε το καλοκαίρι. Γεμίζουν οι πλασ, οι ώριμες ελληνικές πλασ. Άνδρα στη γαλανή θάλασσα, στον καταγάλανο ουρανό και τα πράσινα πεύκα πρέπει οι ζωντανές διακοσμήσεις της πλασ να συμπληρώνουν το ταμπλό. Γι' αυτό δυο πράγματα πρέπει να προσέχετε, κυρίες μου, στην εκλογή της πλασ: 1) Τα χρώματα. 2) Τα γραμμή. Τα χρώματα που διαλέγετε να ταίριαζουν στην ομορφιά σας, μα και στο φυσικό φόντο. Αποφεύγετε ανάκτομα πολλών χρωμάτων. Στις γαλανές ένα σά μαγικό είναι το πιο άριστο. Στις μελαψές ένα καθαρό κόκκινο ή πράσινο. Τα καφέ, τα γκρι, τα μαύρα φέρνουν τα. Το μπλε μπορεί όμως πείσ' ό' λες, με καμιά σκέπη να τονώσει λεπτή. Και στα χρώματα της πιτζάμας ή ίδια προσοχή.

Το Πρόβλημα της Ευτυχίας

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(ΣΕ ΤΡΙΑ ΜΕΡΗ)

(Διάλεξις του κ. Α. Γ. Γεωργιάδη γενομένη εν τη αίθουση του «Παρασσαού» τη 24 'Ιανουαρίου 1935.

ΜΕΡΟΣ Γ'
ΠΟΓΟΝΤΕΜΕΝΟΙ
αποδοθήτες από τας δυνάμεις της φύσεως, οι άνθρωποι είναι όλη η ζωή τους αφιερωμένοι στην αναζήτηση της ευτυχίας. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευτυχία είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευτυχία που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Εφημερίδα Περιοδική

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΦΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΕΧΕΙ κρίση το θέατρο και ιδιαίτερα το ελληνικό; Η απάντηση είναι: Ναι, έχει κρίση. Η κρίση όμως είναι διαφορετική από την κρίση που έχουμε στο θέατρο άλλων χωρών. Η κρίση μας είναι κρίση στην ουσία, κρίση στην ουσία, κρίση στην ουσία.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Ευνοημένα

ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΕΣ.

Εκ της προόδου των ανασκομών εις τον χώρο του θεάτρου, η ευνοημένη είναι η ευνοημένη. Η ευνοημένη είναι η ευνοημένη. Η ευνοημένη είναι η ευνοημένη.

Και η ευνοημένη είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευνοημένη είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευνοημένη είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευνοημένη είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευνοημένη είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η ευνοημένη είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

στηρίγματα απ' όπου το παιδί παίρνει με θέση απέναντι στη ζωή. Η τιμιότητα, η καθαριότητα, η τάξη στα όπλα και στα ήθη και ζητήματα που βλέπει το παιδί στο σπίτι των γονιών του γίνονται το μέτρο με το οποίο τον μετράει άρρωτος της συνήθεις και τα γεγονότα της ζωής του και του περιβάλλοντος του. Στο σπίτι των γονιών του πρέπει να μένει η καρδιά του, ο αίσθημα της δουλειάς, η καρδιά οικογενειακή ζωή είναι η ρίζα του μελλοντικού χαρακτήρα του παιδιού και η άρνηση και σταθερότητα αυτή άσφαλτος το παιδί για τις μελλοντικές στενοχωρίες που θα του τύχουν.

Η μητέρα πρέπει να καταφέρει να εμπνεύσει στο παιδί της επιτασσοσύνη και άφοβη χωρίς καταναγκασμούς. Τότε το παιδί, και άρρωτος ο νέος ή η νέα, θα κερδίσουν στη μητέρα τους να ποδών τα πόδια τους ή το πόνο τους θα κερδίσουν από η μητέρα τους ζέση και αγνοείται μαζί τους. Αυτή η άναρτοφής όμως μπορεί να δοθεί μονάχα όταν η μητέρα κατανοεί πάντα με το παιδί της και δεν το αφήνει στις υπέρτριες ή στις γκουβερνάντες. Εννοείται πως αυτή η φροντίδα και το ενδιαφέρον της μητέρας για το παιδί δεν πρέπει να καταντήσουν παθολογική κατάσταση, γιατί τότε πολλές φορές η μητέρα αντί να τ' αγαπάει κοντά της τα παιδιά της, τα απομακρύνει. Δεν πρέπει ποτέ να κόβουμε την πρωτοβουλία και τη δραστηριότητα των παιδιών μας. Πρέπει να τα παρακολουθούμε χωρίς να τα ενοχλούμε. Η επέμβαση μας όταν χρειάζεται πρέπει να είναι φιλική, ποιητική, όχι βίαιη και αδαοβική. Πρέπει να καθοδηγούμε χωρίς να φανόμαστε.

Είναι εύνοητο πως και ο πατέρας πρέπει να βοηθάει τη μητέρα στο έργο της και να συνεργάζεται μαζί της.

Και η ευνοημένη είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη ευνοημένη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

- 1) Πιλάφι με μωδια.
- 2) Κεφτεδάκια σχάρας με δάφνη, πουσέ πατάτα.
- 3) Σουφλέ με σοκολάτα.

ΣΟΥΦΛΕ ΜΕ ΣΟΚΟΛΑΤΑ
Διαλύετε μία πλάκα σοκολάτα με 3 κουταλιές ζεστό νερό και λίγη βανίλια. Προσθέτετε 5 κουταλιές ζάχαρη και όταν λυθούν 6 κροκάτες αυγών τον έναν κατόπιν του άλλου. Χτυπάτε τ 6 άσπρα αυγά σε άπολυτα καθαρά αυγά σιγά σιγά μέσα στο μείγμα.

Βουτυρώνετε ταψί φούρνου, το φίνετε 20 λεπτά και το σερβίρετε άμεσα με λίγη ζάχαρη.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Η ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

Το χαίρε των θλιμμένων.

Νά, αφηνούλα σου, γίνε μου πλανεύτρα και οδηγητρα έσο δσο είναι άκόμα στην αρχή των χρόνων το λευκό τραγούδι και δντας θ' άστέκο στο θρομύ, τί θά μού κόβεται η πνοή, σ' τ' άσημένο γέλιο στο κού και εϋδής εγώ ξεκαταρούδι.

Μές στά καντούνια της Παλιάς Αθήνας φέρε μου γοργά, με τ' άκριβιά το νάτα σου κι άκόμα με τίς χίλιες χάρες κι δντας σταθά του άνηφοριού καταμασις, τί δνά άργα, μ' ένα χρυσό λογάκι σου καινούργιες δόσε μου λαχτάρεις.

Κάτω απ' τη δρόλα του καιρού-σοούρου άρωπο π' όλο σβεις θ' άκομει τον έσπερινό σ' ώριες άνταυγείες περασμένων κι δντας σημαίνει η άπόλυση στο παρεκκλησί της ζωής, τά διαμαντένια δάκρια σου το χαίρε άς πούνε των θλιμμένων.

Α. ΑΡΗΣ

Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

Η ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

Το χαίρε των θλιμμένων.

Νά, αφηνούλα σου, γίνε μου πλανεύτρα και οδηγητρα έσο δσο είναι άκόμα στην αρχή των χρόνων το λευκό τραγούδι και δντας θ' άστέκο στο θρομύ, τί θά μού κόβεται η πνοή, σ' τ' άσημένο γέλιο στο κού και εϋδής εγώ ξεκαταρούδι.

Μές στά καντούνια της Παλιάς Αθήνας φέρε μου γοργά, με τ' άκριβιά το νάτα σου κι άκόμα με τίς χίλιες χάρες κι δντας σταθά του άνηφοριού καταμασις, τί δνά άργα, μ' ένα χρυσό λογάκι σου καινούργιες δόσε μου λαχτάρεις.

Κάτω απ' τη δρόλα του καιρού-σοούρου άρωπο π' όλο σβεις θ' άκομει τον έσπερινό σ' ώριες άνταυγείες περασμένων κι δντας σημαίνει η άπόλυση στο παρεκκλησί της ζωής, τά διαμαντένια δάκρια σου το χαίρε άς πούνε των θλιμμένων.

Α. ΑΡΗΣ

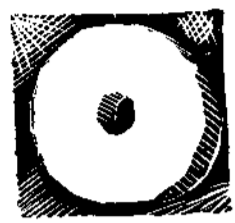
Και η κρίση είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Και αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος.

ΑΛΕΞΑΝΤΡ ΝΙΒΕΡΕΦ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

1.

ΔΑΣΚΑΛΟΣ Μουχαντέβ κείτοντανό κρεβάτι του. Στή γωνία, άπό πάνω του, άπλωόταν μία άρχνη...

κία! Μεγάλωσε!... Θα μεγαλώσει, πρόσζε λαβολιάρας να μη γίνει...

3.

Τόν πρώτο καιρό ο Κόλκιας ευπνοούσε συχνά, καί χωρίς τοιμωμένες φωνές τή νύχτα.

δουλεύει ο Βεντενέβ.Μά σάν κολάτσι στά κατάβραθα τής ψυχής του...

6.

Όλη τή νύχτα χιόνιζε και πρόσ τού πρώτ είχε πιά στοιβαχτεί τό χιόνι σέ μεγάλους σωρούς.

Μπήκανε στήν κρεβατοκάμαρα. Ο μεγάλος, ο Κόλκιας, κείτον άπό κρεβάτι,κατακόκκινος ώς τ' αϊτιά...

Του έκαιγε τό κεφάλι. Τόν έπαινονε μέσ στήν περπατησιά όλων τών άνθρώπων.

Είχε μάθει άπό μικρό νά προσοχεται. Κάθε βραδύ τού παιδι γονάτιζε και παρακαλούσε: νιά νά νους δέντρον και τούβαζε μπροστά τού γιά νά παίζει ότι νάταν:

4.

Στόν άντικρινόν κήπο ζούσος ο παπβ Βεντενέβ. Είχε δύο νιοσκά και τρεις κόρες. Σπούδαζαν άπό γυμνάσιο. Καλός άνθρώπος είταν ο παπά Βεντενέβ.

σ' αυτά τά πράματα δέν παίζει κανένα ρόλο. Ο Μουχαντέβ σκέφτηκε: - Κάτω άπ' τόν ίδιο ήλιο ζώ μ' αυτόν τόν άνθροπον.

7.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μια μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

ΗΛΙΑ ΒΕΝΕΖΗ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ 1935

Άφιέρωση στή Χρυσόβλα Έλευθεριάδ.

Ο ΜΕΡΟΣ τούτου τού μεγάλου βουβού, σ'τό νησί,είναι ξερό και άδεντρον. Θάμνα μονάχα φυτρώνουν.

Πολλές φορές άπ' τά μεγάλα βράχια, πού είναι σαμαμένο, ξεκολλούν κομμάτια κομμάτια και κατακυλόνε πρόσ τή θάλασσα μέ μεγάλο βουητό.

Και τό παιδι δέν ήξευρε πιά, δέν είχε μέτρο. Τού έλεγε πός όλα γύρω είταν μαύρα και μονάχα ψηλά, στό άτελειώτο βάθος, χιλιάδες χιλιάδες μάτια άνοιχτά κοιτάζανε κάτω...

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

και τό παιδι. Τά άστρα τρέμαν άπό πάνω τους και άκούγονταν μονάχα τά μαμοκίδια πού τρώζανε μέσ στή σιωπή.

Κι άπό τό πύο γέγοι λέγαν πός δέ θυμούνταν άλλη τέτοια όργή.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Κλαίγανε τή μοίρα τους και τόν τόπο τους πού άφάνηνε πίσω. - Τί θα γίνουμε; λέγαν οι γυναίκες και μυρολόγουσαν.

Κι οι πιο γέγοι λέγαν πός δέ θυμούνταν άλλη τέτοια όργή.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Μία μέρα τής γερμίζανε τότεσ άπό δάκρια, και τίποτε δέ μιλούσε, γιά νά μη προδοθεί, ώς πού τά δάκρια ξεραίνονταν στό ματόκλαδά τής.

Είης ζωής την άκρη

Θήρθουν στα στεγνά μου Νά σταθούν μπροστά μου, Πάνω στην ψυχή μου...

Κάθε καλή πράξη Πού θα βρει νάράζει; Και η ζωή μου ή στείρα, Δίχως γνώση ή πείρα,

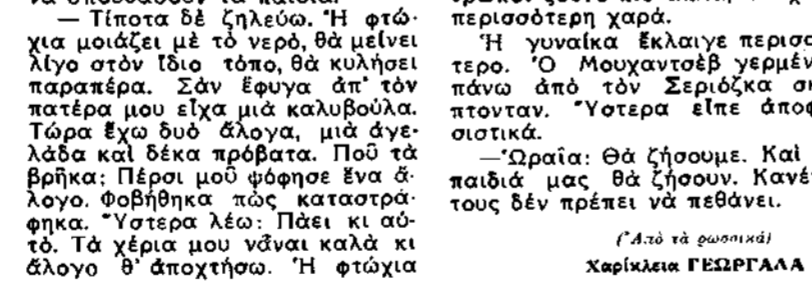
Κάθε μου κακία Θίνα κι άμαρτία; Τά να μόντροφένει Για νά μόντροφένει

Τά γλυκά μου νάτα Πούρεφαν στή σπράτα, Τά γλυκά μου νάτα Μ' άναμα γέματα,

Είνας τριαντάφυλλο στο χέρι, Κι πάει, χωρίς κι ατή νά ζέρει, πού βολίζει έτσι γοργή.

Σ' ένα δέντροκι είχε καθίσει Δίπλα σε μία λαλούσα βροχή, πού έτραγουδούσε στή οίγη.

Και όρντανε δυο πεταλούδια, -σά ζωντανά, μικρά λουλούδια, - μέ μία παράδειση στογή.

Πρωτοξέπνημα. Πρωτόγονηρά ελάλησε, μάνα μου, άπόψε Στήν καρδιά μου φωνή.

Πλημμύρισε γλύκα, μανούλα μου, έντός μου. Μιά γελώ, μία διακρίζω, Κι ούτε ξερο γιάτι. Τόν καθρέφτη σου δός μου...

ΗΛΙΑ ΒΕΝΕΖΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Αντοχή.

Τό άλλογο μπορεϊ να ζήσει 25 μέρες με νερό χωρίς να φάει, 17 μέρες χωρίς να πιεί και 3 μέρες μόνο όταν τρώει χωρίς να πιεί.

Τά ελαττώματα του Μαλέρμπ.

Ο ποιητής Μαλέρμπ, αν διακρινόταν για την ωραιότητα των στίχων του, ήταν όμως εξίσου περιφρημος και για την άπαισία άπαγγαλία του.

Βολταίρος και Πιρόν.

Κάποιος φίλος του σατυρικού ποιητού Πιρόν πήγε μία μέρα και τον έπληροφόρησε, θέλοντας να διασκεδάσει μαζί του, πως ο Βολταίρος, ο δεινός φιλολογικός του αντίπαλος, είχε τάχα πεθάνει.

Λογική συνέπεια.

Κάποιος είχε κάμει μία ζωγραφιά τού καρδινάλιου Ρισελιέ, που τον παρίστανε να κρατά την υδρόγειο σφαιρα, με τόν έξης στίχο άποκάτω γραμμένον λατινικά:

hic stante cuncta moventur. (Στέκοντας εδω, κινεί την οικουμένη).

Κυρία, ναχεις καλό: αγοράσε ένα σαπούνι. — Εύχαριστῶ, δέ μου χρειάζεσαι. — Πῶς, οὔτε την Κυριακή;

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΙΣ 'ΚΟΡΕΣ', ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

ΠΕΡΙΗΓΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Κάθε τόσο μάς καταφθάνουν καρβάνια περιηγητών. Η Ακρόπολη και τό Μουσείο της ύπομένου τις περισσότερες επιδρομές τους.

ΠΟΧΩΡΩ πρὸς τὴ δεξιά πτέρυγα. Ο φύλακας με σταματά. Μου δείχνει τὴν ἀριστερὴ πύρα.

— Τό Μουσείο ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ πλευρά.

Εὐχαριστῶ! Μά προτιμῶ πάντα τὸν ἀνάποδο δρόμο. Ἐχει περισσότερο ἐνδιαφέρον. Νά, ξεφνα αὐτὸ τό Μουσείο παρουσιάζει ἀμέσως ἀμέσως κατὶ τό ἐξαιρετικόν:

Ὁ ποιητής Μαλέρμπ, αν διακρινόταν για την ωραιότητα των στίχων του, ήταν όμως εξίσου περιφρημος και για την άπαισία άπαγγαλία του.

Με κόβει στή μεση, αγριεμένη! — Μά τέλος πάντων, δεσποινίς, δέ βλέπετε πως είμαι άπασχολημένη!

— Ἐπειρῶ πάλι: Μιλιὰ! Μήπως δέν ἀκούσε; Ἐπιχειρῶ πάλι: — Σᾶς παρακαλῶ, θά μποροῦσατε.

Κάθε τόσο μάς καταφθάνουν καρβάνια περιηγητών. Η Ακρόπολη και τό Μουσείο της ύπομένου τις περισσότερες επιδρομές τους.

Ένα νεανικό κεφάλι χαμογελά κοροϊρευτικά. Τά μάτια δείχνουν έντονη έσωτερική ζωή, μά αυτό τό χαμόγελο... σέ καρφώνει στόν τόπο.

Κάνω λίγα βήματα. Μέ σταματά. — Αλήθεια, πέστε σᾶς παρακαλῶ, σέ ξένους και δικούς — προπάντων στούς ταισερόνδες!

— Ἐτσι εἶνε. Οἱ Κόρες δέχονται. Ὅρθιες πάνω στά βάρβα τους, καλοντυμένες, καλοχτενισμένες, σκῶνοντας μέ τό ἀριστερό χέρι τό μακρό φαρδύ χιτώνα τους, σέ χαρετοῦν μέ τό περίφημο χαμόγελό τους. Τούς λέω τό σκοπό τῆς ἐπισκέψέως μου.

Μά, σάν τις προσέξω λίγο καλύτερα, βλέπειε άμέσως μία χτυπητή διαφορά ανάμεσα στίς «κόρες» τῆς Ἰωνίας και στίς «κόρες» τῆς Ἀττικῆς. Οἱ πρώτες εὐθύνη, πολύ κοκέττες. Χαμογελοῦν άνοιχτόκαρδα μέ τό στόμα, μέ τά μάτια, μέ τά λακκάκια.

Αντήνορος. Γι' αυτό τῆς δώσανε τὴν πρωτοκαθεδρία; Μεγαλόπρεπη, σοβαρή, στέκεται σὸ βάθος τῆς αἵθουσας πρὸ ψηλά ἀπ' ἄλλες. Πρῶτη-πρῶτη παίρνει τό λόγο.

— Γιά μένα οἱ περιηγητές χωρίζονται σέ τρεῖς... συνομοταξίες. Πρῶτα: αὐτοἱ ποῦ ἀκολουθοῦν ἕνα ταισερόνε. Ἐπειτα αὐτοἱ ποῦ ἐρχονται μ' ἕνα βιβλίο στά χέρια. Κι ἔπειτα αὐτοἱ ποῦ δέν ἔχουν οὔτε ταισερόνε, οὔτε βιβλίο.

— Πῶς! βέβαια! Ὁ καθένας μάλιστα ἐχει τό οὐστημά του... Σᾶς ἀναφέρω μερικά και κρίνετε μόνη σας.

— Πῶς! βέβαια! Ὁ καθένας μάλιστα ἐχει τό οὐστημά του... Σᾶς ἀναφέρω μερικά και κρίνετε μόνη σας.

— Ἐτσι εἶνε. Οἱ Κόρες δέχονται. Ὅρθιες πάνω στά βάρβα τους, καλοντυμένες, καλοχτενισμένες, σκῶνοντας μέ τό ἀριστερό χέρι τό μακρό φαρδύ χιτώνα τους, σέ χαρετοῦν μέ τό περίφημο χαμόγελό τους.

— Ὄχι, εἶπε πάλι σέ ὑποδειξιμοί. Μερικοἱ βλέπουν μόνο και ἀποκλειστικά δτι τοῦς δείχνει τό δάχτυλο τοῦ ταισερόνε.

Κατακλυσμός! Προσπαθῶ ν' ἀλλάξω κοῦβεντα: — Οἱ περιηγηταί τῆς δεύτης συνομοταξίας: — Μα ἡ «κόρη» τοῦ Ἀντήνορος εἶνε τόσο συγχυσμένη! Μοῦ μιλά ἡ διπλανή τῆς: — Διαβάζουν τά βιβλία τους και βλέπουν τις εἰκόνες τους. Ποῦ νά σκῶσουν τά μάτια τους ἔως ἐμας! Θά χασομερήσουν. Καί εἶνε τόσο θιαστικοί!

Εἰδυμνα

Ἡ κυρία μπαίνει σὸ κατάστημα εἰδῶν αὐτοκινήτου κάποια στιγμή ποῦ εἶνε μέσα μόνο ὁ μικρός.

Ἡ κυρία λέει: — Ζητῶ μία φυγούρα γιά τό ψυγεῖο τοῦ αὐτοκινήτου μου. Μά θέλω νάναί πολὺ κωμική.

Ἡ ἀρραβωνιαστικία λέει τοῦ καλοῦ τῆς πολλὰ ψέμματα. Αὐτὸς κατὶ μυστίσκει.

— Ἐχω κάθε βδομάδα καυγῶ μέ τὸν ἀντρα μου. Καί σὺ τὰ ἴδια; — Ὅχι, ἐγὼ κάθε μῆνα. Ἐξέρει ὁ ἀντρας μου πλερώνεται μέ τὴν μηνιατικό.

Ὁ δικαστής: — Χτυπήσατε τὴ γυναίκα μέ τὴν ὀμπρέλλα σας σὲ τέτιο βαθμὸ, ποῦ ἡ ὀμπρέλλα ἔσπασε πάνω τῆς. Ἐἶνε ὠσοτό αὐτό; — Ὁ κατηγοροῦμενος: — Να! Ὅσοτό αὐτό εἶτανε μία ἀτυχῆς σύμπτωση. Ἀσφαλῶς δέν εἶχα τὴν πρόθεση νά σπάσω τὴν ὀμπρέλλα.

Ἄλλον. Εἶμαι, βλέπετε, διανοητικὸς τύπος...

Ἡ κόρη μέ τὴν περμανάντ χαμογελά ἀκατάδεχτα: — Γουστο! Δέν κοιτάζεις τό ντύσιμό τους; Νομίζεις πως ἔξικισαν εἶτε γιά βραδυνὸ χορὸ, εἶτε γιά ὄρειβασία! Tertium non datur Ἀτινικά; Ὅχι δά! Ἐἶνε τόσο μορφωμένες; Ἐχει γουστο νά κατανίζονται και μέ αἰσθητικά προβλήματα! Εἶμαι τόσο συγκινημένη ποῦ γλιστρῶ ἀπὸ τό θέμα μου: — Τί θά λέγατε γιά μία ἐπίδραση τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμμῆς ἀπάνω στή σύγχρονη; Πῶς βρισκεται τὴν προσπάθεια γιά δημιουργία «ἑλληνικῆς μόδας»; Ὁ κ. Θαμδρα...

Ἡ κόρη μέ τὴν κάπα τινάζεται ὀλόκληρη. (Ἐἶνε ἡ πιδ κομπά και πιδ πρωτότυπα ντυμένη ἔδω μέσα.

Ἡ πῆλος τῆς (ἡ κάπα τῆς) πιάνεται και στούς δύο ὦμους και πέφτει τριγῶρω τῆς σὲ κάθετες πτυχές). Ἐἶνε ἡ Ἐστέρ.

Ἡ πῆλος τῆς (ἡ κάπα τῆς) πιάνεται και στούς δύο ὦμους και πέφτει τριγῶρω τῆς σὲ κάθετες πτυχές).

Ἡ πῆλος τῆς (ἡ κάπα τῆς) πιάνεται και στούς δύο ὦμους και πέφτει τριγῶρω τῆς σὲ κάθετες πτυχές).

Ἡ πῆλος τῆς (ἡ κάπα τῆς) πιάνεται και στούς δύο ὦμους και πέφτει τριγῶρω τῆς σὲ κάθετες πτυχές).

Ἡ πῆλος τῆς (ἡ κάπα τῆς) πιάνεται και στούς δύο ὦμους και πέφτει τριγῶρω τῆς σὲ κάθετες πτυχές).